

[Kjeldgaard Iversen.]

anvendtes også som erhvervslokale samtidig og var altså ikke ubenyttet. Til støtte for dette vil jeg gerne citere § 141, stk. 2:

„Reglerne i nærværende kapitel“

— det er kapitlet om boliganvisning, ikke kapitlet om sammenlægning af beboelseslejligheder m. v., men et kapitel, som stort set må dække samme område, nemlig beboelseslejligheder —

„finder ikke anvendelse på . . . 4) beboelseslejlighed, der står i umiddelbar forbindelse med forretningslokale og udlejes i forbindelse med dette eller siden 22. august 1945 har været udlejet i forbindelse med dette.“

Det vil med andre ord sige, at man under boliganvisning udtrykkelig undtager lokaler, der har forbindelse med erhvervslokaler.

Afdøde kontorchef Bent Fischer skriver på side 55 i sin udgave af den nye lejelov en bemærkning, som jeg gerne vil have lov til at citere:

„Ifølge boliganvisningslovens § 29“

— altså i den gamle lov —

„kunne kommunalbestyrelsen bestemme, at lejligheder, der hidtil har været benyttet til udstillingslokale eller oplagsrum, ved ledighed skulle anmeldes og ikke uden samtykke fra kommunalbestyrelsen skulle kunne tages i brug på anden måde end til beboelse. Denne bestemmelse har ikke været af større betydning og er derfor udgået af den nye lov.“

I den gamle lov har man altså tænkt på dette forhold med at inddrage de lokaler, der havde været anvendt til udstillingslokaler og eventuelt oplagsrum, under boliganvisningspligten som beboelsesrum, men da bestemmelsen ikke havde større betydning i den gamle lovgivning, har man ikke medtaget den i den nye lov, og man har også indtryk af, at den nye lov ikke skulle være så stærk som den gamle lov.

Det vil være vanskeligt at forstå § 150, hvis der ikke udelukkende er tale om beboelseslejligheder. Jeg vil tro, at paragraffen sigter til en regulær beboelseslejlighed, der henstår udlejet og ubeboet og altså også ubenyttet til andet lovligt formål. Hvis dette ikke er tilfældet, må det overraske, at man ikke forlængst er stejlet over den meget rigoristiske paragrafs konsekvenser. Hvis den trufne afgørelse bliver stående ved magt, vil den

danne et meget farlig præcedens for boliganvisningsudvalgenes magt.

§ 150, stk. 2, angiver således de eneste undtagelser, der kan være tale om, hvis begrebet „beboelseslejligheder“ bliver så omfattende, som afgørelsen her må forudsætte. Jeg anmoder om tilladelse til at citere stk. 2:

„Bestemmelserne i nærværende paragraf kommer ikke til anvendelse på lejligheder, der endnu ikke har været beboet eller midlertidigt har henstået ubeboet på grund af ombygningsarbejder. Agtes lejligheden kun benyttet en vis del af året, f. eks. som sommer- eller vinterlejlighed, finder bestemmelserne ej heller anvendelse, såfremt lejligheden skal benyttes af ejeren selv eller den i de forudgående 2 sæsoner har været udlejet til samme person eller dennes ægtefælle.“

Det er altså det eneste tilfælde, som § 150 bortser fra. Det vil med andre ord sige, at en lang række af de lokaler, hvori der i øjeblikket drives en eller anden form for erhverv, samtidig med at indehaveren, måske i mange tilfælde en enligstillet, bruger dem som beboelse, står i fare for at blive betragtet som ubeboet beboelseslejlighed, hvis brugeren blot midlertidigt opholder sig andetsteds. Afgørelsen kan også give som resultat, at en række almindelige lejligheder, der anvendes til kontor eller lignende, f. eks. i det indre København, kan overtages af boliganvisningsudvalget. Afgørelsen her har fået som konsekvens, at ejeren er sat ud af sin ejendom og frataget sin dispositionsret over denne. Dette må dog betragtes som et meget væsentligt indgreb i ejendomsretten, og hvis dette virkelig skulle være muligt, må der omgående gennemføres en ændring af loven, for ellers bliver den „ukrænkelige“ ejendomsret en illusion. Ministerens fortolkning af paragraffen mener jeg derfor har betydning for enhver husejer, der anvender en del af sin ejendom til erhverv. Jeg mener også, det har interesse at få de politiske partiers stilling til fortolkningen af § 150 klaret.

Boligministeren henviste til, at det var en beboelseslejlighed, og kom med en bemærkning om, at det ikke var et erhvervslokale, men jeg mener ikke, at det nytter i dette tilfælde at forsøge at forklare, at her ikke var tale om et erhvervslokale, f. eks.